

เพ็ญบาย

บทที่ 33

ฉัตรแก้วไม่ยอมหันมา กลับเดินหนีไกลออกไปอีกทางหนึ่ง
“คุณแก้วครับ อย่าไปทางนั้น” ชายหนุ่มตะโกนเรียก.....
แม้จะได้ยิน แต่เธอก็แกล้งทำเป็นไม่สนใจ

พื้นหินใต้น้ำขาดตอนเป็นแอ่งลึกเมื่อเคลื่อนห่างกำแพงผามี
สายน้ำทิ้งตัวจากเบื้องบนออกไปสู่ที่ว่าง หญิงสาวหนีห่างออกมา
จากกลุ่มคนด้วยความงใจขวางโลก ชุ่นใจจนไม่อยากจะพบเห็น
เผชิญหน้ามนุษย์ผู้ใดทั้งสิ้น ทว่ายิ่งออกห่าง พื้นหินที่รองรับก็ยิ่ง
กลายเป็นเกาะแก่งที่ขาดตอนจนเธอต้องลงไปเดินในแอ่งลึกกลางคล้ำ
หาโชดหินเพื่อช่วยพยุงตัวเป็นระยะ แม้รู้ว่าทางข้างหน้าไม่ปลอดภัย
แต่ว่าพออีกฝ่ายหนึ่งตามมา เธอก็ยิ่งผลักดันตัวเองให้ก้าวต่อไปด้วย
ความตื้อตึง

“คุณแก้ว ข้างหน้าเป็นหน้าผานะครับ กลับมาได้แล้ว”
เสียงเตือนดังซ้ำๆ เธอทำเหมือนไม่ได้ยิน

ปองพลลุน้ำตามมา มือที่แข็งแรงคว้าแขนไว้

“ปล่อยนะ” เธอหันมาสะบัดเอ็ดอึ้ง

มืออุ้งยังจับไว้อย่างเหนียวแน่น “กลับได้แล้ว คุณแก้ว
ประเดี๋ยวก็ไหลตามน้ำตกลงไปหรอก”

“ข้างแก้ว พี่ปองไม่ต้องมายุ่ง”

“คุณแก้วโมโหอะไร... โกรธสรินหรือ... คุณแก้วจะให้ผม
ทำยังไง กักรสรินจากคุณเสกแล้วมันแก่นิสัยคุณเสกได้หรือเปล่า ถึง
ไม่ใช่สริน เขาก็ต้องทำแบบเดียวกันนั้นกับผู้หญิงอื่นอยู่ดี”

“พี่ปองจะบอกอะไร อยากให้แก้วไม่พอใจคุณเสกแล้ว จะได้ไม่
รับคำสั่งงานจนกว่าจะจัดการเรื่องมรดกให้พี่ชัชเสร็จก่อนใช่ไหม”

“คุณแก้วคิดว่าผมสนใจแค่นั้นจริงๆ หรือ” เสียงถามขึ้นขม

อีกฝ่ายสะบัดแขน ทว่ามืออุ้งยังยึดไว้เหนียวแน่น “คุณแก้ว
จะคิดยังไงก็ไม่ใช่ไร จะเกลียดผมแค่ไหนผมก็ทนได้ แต่อย่าโกรธ
โดยไม่มีเหตุผลแล้วพาตัวเองมาสู่อันตรายแบบนี้เลย ดูซิ ข้างหน้า
เป็นหน้าผา ถ้าลื่นลงน้ำ อีกไม่กี่เมตรก็ไหลตามน้ำตกลงไปข้างล่าง
แล้ว”

“ดีซี ยุ่งกันนักจะได้หมดปัญหาเสียที”

น้ำเสียงแง่งอนทำให้เขาต้องปลอบใจหัวเราะ

“ไม่เอาหน้า ผมไม่ได้ตามคุณแก้วตั้งหลายปีเพื่อที่จะมาปล่อย
ให้ตกหน้าผาไปต่อหน้าต่อตานะครับ”

คำพูดนั้นทำให้หญิงสาวชะงัก “อะไรนะ” น้ำเสียงถามงุนงง
ดวงตาบอกความกังขาแปลกใจ “พี่ปองพูดอะไร.....”

ชายหนุ่มรู้ตัว ตอบอ่อยๆ “เปล่าครับ”

“เมื่อกี้พี่ปองพูดว่าอะไรนะ.....”

“ไม่มีอะไรหรอก อย่าสนใจเลย ไปจากตรงนี้ก็เถอะ”

“บอกมาก่อน... เมื่อกี้พี่ปองพูดว่าใครตามใคร” เธอยังรบ
เร้า

ชายหนุ่มอ้าอึ้ง “ความจริงไม่มีอะไร คุณแก้วไปเรียนอยู่ไกล
บ้าน พี่ชัชเป็นห่วงก็เลยขอให้ผมคอยดูแลบ้างเท่านั้นเอง”

“พี่ปองตามแก้วหรือ...?”

“ก็... แค่มบางครั้งบางหน... ไม่ใช่จะตามทุกฝีก้าวหรอกครับ...
ช่วงนั้นพี่ชัชไปเรียนเมืองนอก เผอิญผมอยู่ที่นั่น...”

“กักรสริน”

ชายหนุ่มยอมรับอย่างลำบากใจ “กักรสริน.... แต่ว่าความจริง
ผมไปทำงานวิจัยให้บริษัทที่มีหน่วยงานอยู่ที่นั่น...”

“พี่ปองกับพี่ชัชต้องการอะไร...”

“แค่เป็นห่วงเท่านั้น”

เพราะอย่างนั้นเธอจึงได้พบเขาเสมอในยามที่เดือดร้อน ฉัตรแก้ว
เพิ่งจะเข้าใจ

เธออดถามไม่ได้ว่า “ตอนที่รีตาย พี่ป๋องอยู่ที่นั่นด้วยใช่ไหม”
 อีกฝ่ายพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม
 สีหน้าเธอหวั่นไหว “บอกแก้วหน่อยได้ไหม แก้วอยากจะรู้
 จริงๆ ว่ารีตายเพราะอะไร”

“ผมไม่รู้”

“พี่ป๋องกับพี่ซซ์เกี่ยวข้องกับหรือเปล่า”

มืออ่อนจับแขนเธอ ดวงตาเคร่งขรึมมองตรงลงในดวงตา
 เสียงถามอ่อน “คุณแก้วคิดว่าคนอย่างผมจะทำร้ายใครได้หรือ”
 ดวงตาเธออ่อนแสงลงเช่นกัน “ไม่ค่ะ”

อีกฝ่ายยิ้มออกมา

น้ำตาคลดตาเธอ “แก้วสงสัยมาตลอดว่าพี่ป๋องไปอยู่เสียที่ไหน
 ตลอดเวลาที่ผ่านมา ไม่รู้ว่าความจริงพี่ป๋องก็เป็นห่วงแก้วเหมือนกัน”
 ดวงตาอีกคู่หนึ่งแพรวพรายพุดเจือหัวเราะ
 “ไม่ใช่แค่เป็นห่วงเหมือนกัน แต่ว่าเป็นห่วงคุณแก้วมากกว่า
 ที่ใครจะคาดถึงด้วยซ้ำ”

เสียงถามกระตือรือร้น “พี่ป๋องพูดจริงๆ หรือคะ”

“จริงซึ”

หญิงสาวหัวเราะออกมาได้ ไม่สนใจว่ามันจะเป็นคำพูดที่
 แต่งเสริมหรือไม่ เธอพร้อมจะเชื่อตามในเมื่อได้ผลอเทจิตเทใจให้
 มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

ตาต่อตาประสานกันด้วยความรู้สึกที่ดีอีกครั้ง

“ที่นี่จะกลับได้หรือยังครับผม อย่าดื้อได้ไหม ผมไม่อยากจะ
 หัวใจวายตั้งแต่ยังหนุ่ม”

หญิงสาวยอมให้อีกฝ่ายจับจูงกลับโดยดี ใบหน้าอ่อน ประกาย
 ตาสดใสไม่ปรากฏความขุ่นเคืองแงอนอีกเลยตลอดบายนั้น

คนอื่นๆ ต้องแปลกใจกับใบหน้าใสที่เปล่งปลั่ง เสียงหัวเราะ
 เจืออยู่ในคำพูดตอบโต้ ประกายตาวาววามสดใสส่งไปทั่ว โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งกับคนที่เธอเคยมีท่าทีแงอนไม่ลงรอยด้วย

“ข้างบนหน้าตานั้นมีอะไรดีกันนะ พอกลับลงมายายแก้วเปลี่ยน
 เป็นคนละคน” ซซ์ซัยถามหยอกเย้า

“อะไรได้ครับ เมื่อกันนี่คือจนแทบจะไหลตามน้ำตกลงไปแล้ว”

‘พี่ชาย’ หันมาขมวดคิ้ว “ทำฤทธิ์อะไรอีกล่ะ”

“เปล่าสักหน่อย แก้วเดินเล่นของแก้วดีๆ พี่ป๋องไว้วายไป
 เอง”

“ระวังตัวหน่อยก็แล้วกัน อย่าพลาดพลั้งเป็นอะไรไป อย่าลืม
 นะว่าอากัญมีแก้วอยู่คนเดียว”

พอได้ยินตรงนี้ หญิงสาวก็หน้าสลดอย่างเสียใจ

ปองพลก้าวเข้ามาจนใกล้ ก้มลงพุดเบาๆ ว่า “อย่าห่วงเลย
 ผมไม่ปล่อยให้คุณแก้วเป็นอะไรหรอก”

เธอตอบสนองด้วยหัวเราะเสียงใส

ชายหนุ่มนอนเล่นอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องโถงกลางขณะที่คนอื่นๆ
 แยกไปคนละทิศละทางเมื่อรสรินในเสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ ชุดใหม่ลงบันไดมา
 จากชั้นบน มองชายหนุ่มด้วยสีหน้าบึ้งตึง “ไม่ยอมเสียเวลาเปล่า
 เลยใช่ไหมป๋อง แคร่สสลิกทางให้ไม่กี่นาที ป๋องก็จับแม่ฉัตรแก้วไว้
 อยู่มือ ป๋องร้ายมนต์บทไหน ยัยแก้วถึงหน้าบานเป็นกระจาดอย่าง
 นั้น”

ชายหนุ่มมองสาวคนรักด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “ผมไม่เคยขอให้
 รสสลิกทางให้เลยนะ”

“แต่รสรินอยากทำ อยากรู้ว่าป๋องจะทำอะไรต่อไป” เธอทำทนาย

“ผมจะทำอะไร... ผมไม่อยู่ในฐานะจะทำอะไรได้”

“ป๋องนั่นแหละอยู่ในฐานะที่จะทำได้ทุกอย่าง ยัยเด็กคนนั้น
 รู้สึกยังไง รสรู ป๋องรู ฟินติดกับพี่ซซ์ก็รู้...” เธอหัวเราะขื่นๆ ประชด
 ประชัน “รสสุเจ้าหล่อนไม่ได้หรอก รสไม่มีมรดกเป็นพันล้าน...”

“รส เธออย่าพูดเรื่องนี้กันดีกว่านะ” เสียงขัดอ่อนใจ

รสรินยกไหล่ “ได้ซิ ไม่ต้องพูด แล้วค่อยคอยดูกันต่อไป”

“มันไม่จำเป็นเลยที่รสแสดงกับคุณเสกสิทธิ์อย่างนั้น”

“ทำไมล่ะ ก็รสเป็นของรสอย่างนี้... ว่าแต่ป๋องหึงบ้างหรือยัง”
 น้ำเสียงหัวเราะกึ่งประชดกึ่งเยาะหยัน “เอ... แต่รสก็ไม่เห็นว่าจะ
 มีใครใส่ใจรสกับคุณเสกเลยนะ ไม่ว่าป๋องหรือว่ายัยฉัตรแก้ว”

“แล้วผมควรจะต้องทำตัวยังไง” เขาถามขริมๆ

เขยอกไหล่ “จะตัวยังไงรสไม่สนใจ...” น้ำเสียงพูดต่อ
 กระแทกกระทั้น “ฮึ... น่าฆ่าคนที่พูดว่าจะแต่งงานกัน”

“เขาอาจจะไม่แต่งงานก็ได้”

“แต่ว่าคุณเสกยืนยันกับรส บอกว่าจะให้พ่อแม่มาขอฉัตรแก้ว”
 สิ่งที่พูดออกมาทำให้หญิงสาวหงุดหงิดมากกว่าอย่างอื่น “ก็รสเคย
 บอกแล้วใช่ไหมว่าผู้หญิงรำรวยที่โง่งงขนาดนี้หาไม่ได้อีกแล้ว... ไม่ว่า
 ความจริงคุณเสกจะรู้สึกยังไง เขาก็ต้องรวบเอาไว้ก่อนละ”

คนฟังได้แต่ทำสีหน้าเคร่งขรึม

เขกลักลิ้นความรู้สึกขัดใจหึ่งหวง ถึงอย่างไรผลประโยชน์
 ก็ต้องมาก่อน “แล้วป๋องจะยอมให้เขาแต่งงานจริงๆ หรือ”

“ผมจะไปสอดแทรกอะไรได้ ความจริงโดยฐานะแล้วคุณเสก
 ก็ดูจะเหมาะสมกับแก้วมากที่สุด”

“ฮึ” อีกฝ่ายกระแทกเสียง ถามพาลๆ อย่างจงใจหาเรื่อง
 “แล้วเราล่ะ โดยฐานะแล้ว เราเหมาะสมกันหรือเปล่า”

ชายหนุ่มมองสตรีที่ติดตามเขาเป็นเวลาหลายปีอย่างเคร่งขรึม

“ป๋องไม่เคยคิดจะแต่งงานกับรสเลยจริงไหม”

เขามองเมินจากนัยน์ตาสวยที่คมกล้าดูต้นคู้้นั้น

“ผมเคยบอกกับรสแล้วว่าการแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ที่เราต้อง
 คิดถึงอย่างรอบคอบ”

“มันยิ่งใหญ่วิเศษวิโสอะไรนักหนา ก็แค่ผู้หญิงกับผู้ชายอยู่
 ด้วยกัน กินนอนด้วยกัน เราก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว แต่ป๋องไม่
 ยิงยอมให้คนอื่น ๆ รักรู้ว่ารสเป็นเมียของป๋อง”

“คำว่าแต่งงานไม่ใช่เพียงแค่นั้นนะรสนะ”

“แล้วรสไม่ตีตรงไหน ป๋องถึงแต่งกับรสไม่ได้”

“ไม่ใช่รสไม่ดี ผมต่างหากที่ไม่ดี”

รสรินกระแทกลมหายใจแรงอย่างหงุดหงิด “ป๋องก็ดีแต่พูด
 ไปทางนั้นทางนี้ สรุปก็คือไม่แต่งงานนั่นแหละ ใช่ไหมล่ะ”

แม้คาดเดาออกว่าเธอหาเหตุมาเป็นข้ออ้างที่จะโกรธเขาเพื่อ
 คลุกคลีกับหนุ่มใหญ่ ชายหนุ่มก็ตามจับแขนเรียวๆ ไว้อย่างปลอบ
 “รสก็ ไม่เอาน่า.....”

อีกฝ่ายสะบัดหนืทันทันที ปรกกายตาดูต้นวาววาบ

“ตราบใดที่ป๋องไม่ยอมรับรสเป็นเมียที่ถูกต้อง รสก็เป็นอิสระ
 พอที่จะมองหาใครๆ ก็ได้ ป๋องอย่าคิดว่ารสนี้มีปัญหาอะ”

“อย่าเล่นกับไฟดีกว่านะรส คุณเสกไม่ใช่คนที่จริงจังกับใคร
 เขาผ่านผู้หญิงมากแต่ยังเป็นโสดมาจนป่านนี้” เขาอดเตือนไม่ได้

“ลองดูไหมล่ะ ใครจะเป็นไฟเผาใครกันแน่” เธอทำท่าย

หลังอาหารค่ำ หนุ่มสาวตกลงที่จะนั่งรถออกไปฉายไฟส่อง
 ดูสัตว์ในป่า ฉัตรแก้วกลับมาเตรียมตัวที่ห้อง พอฉวยเสื่อกันหนาว
 ได้ กำลังจะเปิดประตูก็ต้องแปลกใจที่บุษราคัมเดินเข้ามาด้วยสีหน้าไม่
 สบาย

“พี่บุษ เร็วอะ ไปส่องไฟดูสัตว์ป่ากัน”

หญิงสาวยิ้มเซียวๆ “พี่ไม่ไปละคะ รู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ
 เหมือนจะเป็นไข้ ขอนอนพักดีกว่า”

“อ้าว เป็นอะไรมากหรือเปล่าคะ” เธอถามอย่างกังวล
 มือบางเอื้อมมาคลำใบหน้าอีกฝ่าย “ตัวไม่ร้อนนี่คะ”

“แต่พี่ปวดหัวคะ ออกไปนั่งรถตากลมไม่ไหวแน่ๆ”

“เอ... ถ้าอย่างนั้นแก้วอยู่เป็นเพื่อนพี่บุษที่นี้ดีกว่านะคะ”

“อู๊ย ไม่เป็นไรหรอกคะ น้องแก้วไปเถอะ” สาวใหญ่รีบพูด
 “อยู่ที่นี้ปลอดภัย คนงานก็เยอะแยะ ไม่มีอันตรายอะไรหรอกคะ”

“แต่ว่าแก้วไม่อยากจะทิ้งพี่บุษไว้คนเดียวเลย”

“ประเดี๋ยวพีกินยาแล้วก็จะนอน นื่องแก้วไม่ต้องเป็นห่วง”

อีกฝ่ายยืนย่น จัตรแก้วจึงออกจากห้องลงมาสมทบกับคณะที่ยืนรออยู่ หญิงสาวรู้สึกเหมือนกันว่าบุษราคัมเจี๊ยบขริ่มกว่าทุกๆ คน ในระหว่างเวลาอาหารค่ำซึ่งทุกคนแจ่มใสเบิกบานกันอย่างเต็มที่

รถกระบะขับเคลื่อนสี่ล้อคันบิกบี้นจอดรออยู่ที่หน้าบันได ติดตั้งอุปกรณ์ฉายไฟระยะไกลเรียบริ้อย คนขับรถของเสกสิทธิ์เป็นชาย นัยน์ตาดูร่างสูงใหญ่ใบหน้ากว้างที่จ้องมองผู้คนออกมาจากความมืด พอมิเสียงบ่น หนุ่มใหญ่เจ้าของบ้านก็พูดว่า ‘..นี่เป็นคณงานใหม่ เพิ่งมาทำงาน รูปไม่หล่อ แต่เขาก็เรียบริ้อยดี..’

มีเสียงแซวว่า ‘..มีคณงานหน้าตาทำทางแบบนี้ คงไม่มีใครกล้าเข้ามาเกเรยุ่มยาม..’ และเขาก็ตอบว่า

‘..ที่คนไม่กล้าเข้ามายุ่มยามเพราะเจ้าของไร่ต่างหากครับ..’

‘..ใช่แล้ว คุณเสกน่ากลัวที่สุด..’ มีเสียงเฮ แล้วหนุ่มใหญ่ก็หัวเราะรับอย่างอารมณ์ดี

“จะดูสัตว์ต้องยืนที่กระบะหลัง”

ร่างใหญ่กระโดดขึ้นไปก่อนจึงเอื้อมมือมาดึงจัตรแก้ว รสรินเมินหนีมือของปองพลที่ยืนมารอรับ เธอจับมือเสกสิทธิ์เหนียวตัวขึ้นไปเกาะราวเหล็กปลอดภัยที่ทำเป็นคอกกันสูงตลอดแนวด้านข้างของกระบะรถ ไม่โยติดวงตาอ่อนขริ่มที่มองตาม

“นิตขอนั่งข้างหน้านะคะ ไม่อยากจะคลอตุลุกที่นี่ หวังว่านั่งข้างหน้าคงจะไม่กระเทือนมาก” นิตยาพูดก่อนจะจับจองเบาะหน้าคู่กับคนขับรถ เธอชะงักเมื่อเห็นปืนยาววางอยู่ที่ช่องด้านหลังชายคนขับนั่งนิ่ง สีหน้าขริ่มเฉยทำให้เธออึดอัด

รถวิ่งช้าๆไปตามถนนดินที่ไร้แสงไฟ ท้องฟ้าโปร่งเห็นดวงดาวพร่างพราย ลมเย็นปะทะใบหน้าผมเผ้ากระจ่ายไปตามๆ กัน เสียงพูดคุยหัวเราะดังเป็นระยะ เสกสิทธิ์โอบค้อมหมายของเขาไว้ด้วยท่าที่ปกป้อง แต่ดวงตาแพรวพรายกลับส่งให้สาวสวยที่เกาะรั้วเหล็กอยู่ใกล้ๆ หัวเราะหัวใคร่ด้วยอย่างสนิทสนม บางครั้งก็หยอกเย้าถึงเนื้อถึงตัวโดยไม่สนใจดวงตาขริ่มๆ ของคนที่มองมาจากด้านข้างของซซซซ

จัตรแก้วไม่ได้สนใจอ้อมแขนที่โอบหลังกันไม่ให้เธอล้มเพราะแรงเหวี่ยงของรถ เธอมองออกไปในความมืด เสกสิทธิ์ฉายไฟส่องเข้าไปในป่าเป็นระยะๆ บ่อยครั้งที่หญิงสาวหันมายิ้มให้ซซซซ และเพื่อนรุ่นน้องของเขาอย่างแจ่มใสเบิกบานก่อนจะหันกลับไปฟังคนที่มักจะยื่นมือมาโอบหลัง

เสกสิทธิ์ ตะโกนบอกให้คนขับจอดรถ “เห็นกว้างแวงๆ”

เขาฉายไฟกราดหา แล้วหยุดที่นัยตาตื่นของกวางแม่ลูกคู่หนึ่ง

“น่ารักจังเลย...!”

“มันกำลังกินโป่ง”

ซซซซและปองพลมายืนเกาะราวอยู่ใกล้ๆ จัตรแก้วหันมาโดยไม่ตั้งใจจึงปะทะกับอกแน่นหนาที่บีบในเสื้อยืดแขนยาวเนื้อหนาสีเข้ม เธอมองเลยขึ้นไป หัวเราะแจ่มใสให้ดวงตาอ่อนโยนที่มองตอบ

เผ่าดูจนเจ้ากวางน้อยพากันกระโดดหนีหาย เสกสิทธิ์จึงฉายไฟค้นหาเป้าหมายอื่น “ไปดูที่หนองน้ำกันดีกว่า”

รถไหวยวบกระชากเล็กน้อย ร่างเล็กชวดเซ แขนแข็งแรงของคนที่ยืนอยู่ใกล้ปล้นรวรับเธอไว้อย่างมั่นคง

เสียงหัวเราะใสๆ ไม่ได้ทำให้ใครอื่นสนใจนอกจากคนที่จำใจต้องปล่อยเอวบางๆ เธอเองก็อาลัยเมื่อวงแขนนั้นคลายจาก ได้แต่จดจำความรู้สึกอบอุ่นที่ถ่ายเทซึมซาบ แล้วก็แอบยิ้มคนเดียวอย่างอึมอึม

อยากให้มันเป็นอ้อมแขนและอกอุ่นนี้มากกว่า..... ที่คอยโอบรับ ประคับประคอง แทนที่จะเป็นค้อมหมายต่างวัยผู้มั่งคั่งที่ทำให้เธอรู้สึกเหมือนเป็นเพียงตุ๊กตาไร้ค่าตัวหนึ่ง.....